

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 147/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, proti postupu generálneho prokurátora Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Pz 96/21/1000 a upovedomeniu z 21. januára 2022 a v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Pz 6/22/1000 a upovedomeniu zo 7. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Pz 96/21/1000 a upovedomením z 21. januára 2022 (ďalej len „prvé upovedomenie“) a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 47 a 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom generálneho prokurátora v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Pz 6/22/1000 a upovedomením zo 7. februára 2022 (ďalej len „druhé upovedomenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté upovedomenia zrušil a aby mu priznal náhradu trov.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol obvinený uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava (ďalej len „policajt“) ČVS: PPZ-7/NKA-BA4-2021 z 29. januára 2021 z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ bol

vzatý do väzby na základe uznesenia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) z 5. februára 2021. Upozornením zo 16. marca 2021 bolo vznesené obvinenie z uvedeného obzvlášť závažného zločinu doplnené aj o súbeh s pokračovacím zločinom machinácie pri verejnom obstarávaní. Policajt uznesením zo 16. júna 2021 sťažovateľovi vznesol obvinenie pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) č. k. VII/3 Gv 153/20/1000-303 zo 16. septembra 2021 (ďalej len „uznesenie prokurátora ÚŠP“) bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá ako nedôvodná. Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu podal návrh na zrušenie postupom podľa § 363 Trestného poriadku, ktorému generálny prokurátor prvým upovedomením nevyhovel.

3. Prokurátor podal 29. októbra 2021 ďalší návrh na predĺženie väzby sťažovateľa, v ktorom uviedol: „Zjednodušene možno uviesť, že aktuálne výsledky dokazovania umožňujú vysloviť názor, že sa obvinený na spoločnosti [REDAKOVANÉ] doslova priživoval“ (ďalej len „namietaný výrok“). Sťažovateľ preto uplatnil námietku zaujatosti, o ktorej prokurátor špeciálnej prokuratúry JUDr. Ondrej Repa, PhD. (ďalej len „prokurátor ÚŠP“) rozhodol uznesením č. k. VII/3 Gv 153/20/100-356 zo 16. novembra 2021 (ďalej len „druhé uznesenie prokurátora ÚŠP“) tak, že prokurátor ÚŠP nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania pod sp. zn. VII/3 Gv 153/20/100 vedeného policajným orgánom pod ČVS: PPZ-7/NKA-BA4-2021. Následnú sťažnosť špeciálny prokurátor, námestník generálnej prokuratúry, uznesením č. k. VII/3 Gv 153/20/1000-374 z 24. novembra 2021 ako nedôvodnú zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „uznesenie špeciálneho prokurátora“). Generálny prokurátor druhým upovedomením nevyhovel návrhu na zrušenie uznesenia špeciálneho prokurátora postupom podľa § 363 Trestného poriadku.

4. Generálny prokurátor v prvom upovedomení vyslovil, že sa nestotožňuje s názorom sťažovateľa o nedôvodnosti a arbitrárnosti uznesenia prokurátora ÚŠP a o porušení základných zásad trestného konania. Považoval ho spolu s uznesením o vznesení obvinenia za zákonné a vecne správne a odkázal na nich v celom rozsahu. Prokurátor ÚŠP sa podľa názoru generálneho prokurátora vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľa, nezistil porušenia Trestného poriadku s následkom zrušenia sťažnosťou napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia, venoval sa skutočnostiam namietaným v návrhu sťažovateľa. Uznesenie prokurátora ÚŠP podľa generálneho prokurátora obsahuje vysvetlenie, prečo bolo vznesené obvinenie, prečo nebol porušený princíp prezumpcie nevinoty, prečo je nedôvodná námietka, že vo veci nebol vykonaný predprípravný konanie, z akých dôkazov vyplýva dôvodné podozrenie, že sa sťažovateľ dopustil trestného činu uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia, prečo peniaze pochádzajúce zo štátneho rozpočtu môžu byť predmetom trestného činu podľa § 233 Trestného zákona, a vyjadril sa k inštitútu „spolupracujúcich osôb“ a zohľadneniu ich výpovedí. Generálny prokurátor odkázal súčasne aj na jednotlivé časti uznesenia prokurátora ÚŠP, s ktorého úvahami sa stotožnil. Nad rámec citoval časti odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. I Tost 37/2021 z 30. novembra 2021 o skúmaní splnenia podmienky dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti sťažovateľom. Citoval aj z uznesenia sudkyne pre prípravné konanie špecializovaného súdu z 23. novembra 2021 v časti zaoberajúcej sa splnením prvej materiálnej podmienky väzby, konkrétne závery, že skutočnosti vyplývajúce z dôkazov nevyvracajú podozrenie zo spáchania za vinu mu kladenej trestnej činnosti a výpovede svedkov [REDAKOVANÉ]

██████████ ██████████ umocňujú podozrenie a preukazujú, že sťažovateľ participoval na predmetnom konaní z ktorého mohli plynúť jemu i jeho rodine nelegálne zisky, resp. vyvstáva podozrenie, že sťažovateľ bol riadiacim článkom v predmetnom zoskupení osôb. Generálny prokurátor zdôraznil, že aj prokurátor ÚŠP odkázal v odôvodnení na argumentáciu súdov rozhodujúcich o väzbe sťažovateľa, ktoré potvrdili dôvodnosť jeho stíhania (uznesenia najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 9/2021 z 1. marca 2021, č. k. 1 Tost 14/2021 z 1. júna 2021, č. k. 4 Tost 34/2021 z 3. augusta 2021). Námietku o porušení princípu právnej istoty tým, že prokurátor ÚŠP rozhodol v lehote 3 mesiacov, považoval generálny prokurátor za nedôvodnú, lebo dĺžka konania o opravnom prostriedku prokurátorom ÚŠP nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

5. V druhom upovedomení generálny prokurátor zrekapituloval námietky sťažovateľa spojené s namietaným výrokom a námietky, že v zmysle práva Európskej únie (ďalej len „právo EÚ“) je potrebné, aby o opravnom prostriedku rozhodoval justičný orgán, a to sudca pre prípravné konanie, a nie špeciálny prokurátor. Druhé uznesenie prokurátora ÚŠP a uznesenie špeciálneho prokurátora považoval za zákonné, nezistil dôvod na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Nezistil skutočnosti odôvodňujúce pochybnosti o nezaujatosti prokurátora ÚŠP k osobe sťažovateľa na základe namietaného výroku. Uvedený výrok neporušuje prezumpciu nevinu a nie je v rozpore so zásadou proporcionality, pretože prokurátor ÚŠP jeho vyslovením nešiel nad rámec toho, čo bolo potrebné na dosiahnutie ním sledovaného cieľa – akceptovania jeho návrhu na predĺženie lehoty väzby sudcom pre prípravné konanie. Išlo o hodnotiaci úsudok o posudzovanom konaní sťažovateľa, ktorý bol výsledkom hodnotiaceho procesu aktuálnych výsledkov dokazovania. Sám osebe nie je spôsobilý vyvodit' záver o zaujatosti prokurátora ÚŠP proti osobe sťažovateľa. Neboli zistené žiadne iné relevantné skutočnosti, ktoré by prokurátorovi ÚŠP bránili vykonávať úkony trestného konania v predmetnej veci nezaujato a nestranne. Generálny prokurátor poukázal na charakter a intenzitu vzťahu úradnej osoby k veci alebo osobám, aby ju bolo pri zohľadnení teórie zdania možné vylúčiť z rozhodovania veci. Námietku, že o sťažnosti mal namiesto špeciálneho prokurátora rozhodovať sudca pre prípravné konanie, považoval za neopodstatnenú. V zmysle zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, Trestného poriadku a zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov je postup pri rozhodovaní o sťažnosti podanej proti namietanému druhému uzneseniu prokurátora ÚŠP upravený právnymi predpismi Slovenskej republiky, ktoré sťažovateľovi priznávajú právo na podanie opravného prostriedku proti takémuto druhu rozhodnutia. S právom obvineného na podanie sťažnosti je spojená aj zákonná povinnosť bezprostredne nadriadeného prokurátora o nej rozhodnúť. Nie je preto daný dôvod na uplatňovanie zásady prednosti a účinnosti práva EÚ, keďže zákonné právo na uplatnenie opravného prostriedku je vnútroštátnou úpravou nielen zabezpečené, ale bolo sťažovateľom i aplikované a sťažnostné konanie bolo zrealizované. Právnymi predpismi je obligatórne stanovený aj orgán príslušný o sťažnosti proti druhému uzneseniu prokurátora ÚŠP rozhodnúť, ktorým je bezprostredne nadriadený prokurátor, a nie sudca pre prípravné konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Prvé upovedomenie je zjavne neodôvodnené, generálny prokurátor sa nevysporiadal s kľúčovými námietkami sťažovateľa a len lakonicky odkázal na rozhodnutia súdov rozhodujúcich o väzbe sťažovateľa. Takýto postup vyvoláva vážne ústavnoprávne pochybnosti, najmä z pohľadu

rozdielnosti jeho rozhodovacej činnosti, keď v iných medializovaných prípadoch neberie ohľad na rozhodnutia súdov vo väzobných veciach. Rozhodnutia súdov vo väzobných veciach by pre generálneho prokurátora nemali byť smerodajné pri rozhodovaní o návrhu obvineného podľa § 363 Trestného poriadku, v opačnom prípade by tento opravný prostriedok nemal žiaden zmysel, a preto ak vychádzal z rozhodnutí všeobecných súdov, tak došlo k porušeniu označených práv.

7. Pri stíhanom skutku kvalifikovanom podľa § 233 Trestného poriadku ide o trestný čin harmonizovaný právom EÚ, smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2018/1673 z 23. októbra 2018 o boji proti praniu špinavých peňazí prostredníctvom trestného práva. Tá v čl. 3 ods. 1 definuje alternatívy konania postihnutelného ako trestný čin, ktoré vychádzajú z predpokladu, že páchatel' má vedomosť, že v čase dispozície majetok pochádza z trestnej činnosti. Takáto vedomosť nevyplývala zo žiadneho dôkazu, preto je trestné stíhanie zjavne arbitrárne.

8. Sťažovateľ registruje zjavne nesprávny trend, keď orgány činné v trestnom konaní pri stíhaní majetkovej trestnej činnosti automaticky pristupujú k postihu za trestný čin legalizácie príjmov z trestnej činnosti. Je totiž potrebné rozlišovať medzi dokonaním trestného činu a legalizáciou príjmov z trestnej činnosti. Ak orgány činné v trestnom konaní tvrdia, že ■■■■■ so sťažovateľom spáchali skutok 1 a príjem z tejto trestnej činnosti vo forme finančných prostriedkov skončil na účte spoločnosti ■■■■■, tak je otázkou, ako by mali páchatelia postupovať pri rozdelení príjmov z trestnej činnosti, aby sa nedopustili trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Každá dispozícia s prostriedkami by podľa tejto logiky predstavovala legalizáciu príjmov z trestnej činnosti. Tejto konštrukcii neveria samotné orgány činné v trestnom konaní, inak by stíhali i ■■■■■, ktorá bola „osobou prvého kontaktu so špinavými peniazmi“.

9. Ak by išlo o legalizačnú schému, tak by úvodnou destináciou prania špinavých peňazí nebola Česká republika. Konečný užívateľ výhod ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, bol obvineným ■■■■■ notifikovaný bankovej inštitúcii ako konečný užívateľ výhod. Licenčné poplatky boli uvedené v hláseniach správcovi dane, ktorý rozhodnutím o oslobodení od týchto poplatkov ich vlastne legitimizoval a uznal ich ekonomickú opodstatnenosť. Nedošlo k utajeniu vlastníctva a zdroja finančných prostriedkov. Nemožno súhlasiť s tvrdením orgánov činných v trestnom konaní, že celá štruktúra firiem nemala ekonomické opodstatnenie, keďže ním je i daňová optimalizácia. Právo EÚ predpokladá existenciu takýchto štruktúr s dôrazom na rešpektovanie práva na súkromie skutočných vlastníkov, a preto je stíhanie proti sťažovateľovi zjavne nedôvodné.

10. V súvislosti s druhým upovedomením sťažovateľ namieta, že a) proti druhému uzneseniu prokurátora ÚŠP mal rozhodovať sudca pre prípravné konanie, a nie nadriadený prokurátor, b) rozhodnutie je nesprávne, lebo došlo k porušeniu prezumpcie nevinny. Špeciálny prokurátor nemá postavenie justičného orgánu v zmysle čl. 47 charty. Právu na účinný prostriedok nápravy zodpovedá povinnosť uložená členským štátom ustanoviť v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo EÚ, prostriedky nápravy potrebné na zabezpečenie účinnej právnej ochrany. Uplatnením zásady prednosti a účinnosti práva EÚ mal preto konať sudca pre prípravné konanie, orgány prokuratúry mu mali vec postúpiť na rozhodnutie o opravnom prostriedku.

11. Namietaný výrok prokurátora ÚŠP prezentuje sťažovateľa ako vinného, t. j. ako príživníka. Význam tohto slova má v slovenskej právnej kultúre jednoznačne trestnoprávnu konotáciu. Je porovnateľné s pojmami ako „kriminálnik“, „podvodník“, „parazit“ a podobne. Takéto vyjadrenie nebolo nevyhnutné pre naplnenie inak sledovaného cieľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a popri zisťovaní, či obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd zistil nedostatok náležitostí návrhu spočívajúci v nedostatočnej špecifikácii rozsahu plnomocenstva pre advokáta. To je udelené na zastupovanie pred ústavným súdom pre namietané porušenia ľudských práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy v súvislosti s „*Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 3 Tost 60/2021 zo dňa 13.10.2021 ako aj vo všetkých úkonoch s tým súvisiacich...*“. Sťažovateľ pritom v petite ústavnej sťažnosti navrhuje vysloviť porušenie označených práv len postupom, resp. upovedomeniami generálnej prokuratúry. Nedomáha sa vyslovenia porušenia svojich označených práv rozhodnutím najvyššieho súdu ani jeho zrušením. Tieto nedostatky náležitostí sú odstrániteľné postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd však zvážil, že nie je potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov. Za určitých okolností môžu totiž pri zistení nedostatkov podania prevážiť hľadiská procesnej efektívnosti a rýchlosti konania a ústavný súd rozhodne o podanej sťažnosti aj bez odstránenia nedostatkov. Je to tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani doplnenie sťažnosti by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech pri predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti. Takýmto prípadom je aj sťažnosť sťažovateľa.

15. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, a to aj postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (návrhom) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Dodržaná musí byť pritom povinnosť ústavne súladného výkladu (čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy) aplikovaných zákonných ustanovení upravujúcich podmienky poskytovania súdnej alebo inej právnej ochrany spôsobom rešpektujúcim podstatu a zmysel uvedeného základného práva. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu alebo návrhu vyhověli (I. ÚS 519/2020).

III.1. K porušeniu označených práv prvým upovedomením generálnej prokuratúry:

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv prvým upovedomením generálnej prokuratúry, ktorým boli vyhodnotené ako nedôvodné námietky smerujúce proti uzneseniu prokurátora ÚŠP, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu policajta o vznesení obvinenia. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa smeruje k nedostatočnosti odôvodnenia a spochybneniu správnosti kvalifikovania skutku ako legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

17. Úlohou ústavného súdu je preto preskúmať, či skutkové a právne závery generálneho prokurátora, ku ktorým dospel v rámci preskúmania uznesenia prokurátora ÚŠP a jemu predchádzajúceho uznesenia o vznesení obvinenia, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či jeho postup, ako aj záver, ku ktorému dospel, je z ústavného hľadiska akceptovateľný

a udržateľný a zároveň či v dôsledku tohto postupu a rozhodnutia nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

18. Predtým však ústavný súd považuje za nevyhnutné pojmovo vymedziť charakter upovedomenia práve s osobitným zreteľom na podstatu sťažnostných námietok. Upovedomenie patrí k procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Spravidla je reakciou na žiadosť, návrh, podnet alebo iné podanie subjektu trestného konania odlišného od orgánu činného v trestnom konaní. Trestný poriadok ráta s inštitútom upovedomenia nielen ako vyrozumienia na žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, ale rovnako môže ísť napríklad o upovedomenie poškodeného o zaistení jeho nároku (§ 50 ods. 6 Trestného poriadku), upovedomenie obvineného a jeho obhajcu týkajúce sa žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu (§ 79 ods. 3 Trestného poriadku) či upovedomenie obvineného a poškodeného o vrátení veci [§ 230 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku]. Zo sémantického hľadiska sa upovedomením orgánu činného v trestnom konaní rozumie poskytnutie vyrozumienia o procesnom úkone (vykonanom alebo plánovanom) alebo na základe žiadosti subjektu trestného konania o tom, či je v jeho právomoci vyhovieť podaniu podávateľa a v pozitívnom prípade oznámiť mu rozsah prijatých opatrení. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia (I. ÚS 402/2022).

19. V okolnostiach tejto prerokúvanej veci je jej podstatou predstava sťažovateľa a jeho očakávanie takej kvality odôvodnenia prvého upovedomenia generálneho prokurátora, ktorá sa blíži kvalite odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Predstava sťažovateľa však naráža na samotnú povahu inštitútu upovedomenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu [resp. Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)] kladené na odôvodnenia súdnych rozhodnutí (m. m. I. ÚS 402/2022, IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015).

20. Ústavný súd už uviedol, že § 363 a nasl. Trestného poriadku sú určitou obdobou dovolacieho konania. Kým dovolanie smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu súdu o merite veci, zatiaľ postup podľa § 363 Trestného poriadku prichádza do úvahy, keď v merite veci rozhodol policajt alebo prokurátor (teda nie súd). Porušením zákona v zmysle uvedeného ustanovenia je potrebné rozumieť podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci (m. m. II. ÚS 256/09, IV. ÚS 525/2020). Odôvodnenie takéhoto upovedomenia by sa preto malo zamerať na identifikáciu namietaných pochybení a ich posúdenie v rámci ich významu pre rozhodnutie vo veci.

21. Po preskúmaní prvého upovedomenia, resp. postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ústavný súd konštatuje, že ho považuje za dostatočne odôvodnené. Aj keď je stručné a na niektoré konkrétne námietky nedáva priame odpovede, nespôsobuje to jeho ústavnú neudržateľnosť, pretože obsahuje jasné odkazy na tie časti odôvodnenia uznesenia prokurátora ÚŠP, ktoré dostatočne odpovedajú na kľúčové námietky sťažovateľa. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nespochybnil, že sa prokurátor ÚŠP zaoberal jednotlivými okruhmi námietok v tých častiach odôvodnenia, na ktoré generálny prokurátor odkázal. Námietka, že odkazy na väzobné rozhodnutia súdov nemôžu byť smerodajné pre rozhodovanie o návrhu obvineného podľa § 363 Trestného poriadku, nie je podľa

ústavného súdu spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť upovedomenia. Generálny prokurátor uviedol tieto odkazy nad rámec odôvodnenia uznesenia prokurátora ÚŠP. Navyše nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacia činnosť generálneho prokurátora v prípadoch, keď postupuje podľa § 363 Trestného poriadku.

22. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom generálnej prokuratúry nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého prvého upovedomenia. Právo na inú právnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, preto orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Vo vzťahu k dôvodnosti uznesenia o vznesení obvinenia poukazuje ústavný súd na právny záver vyplývajúci z uznesenia sp. zn. III. ÚS 461/2015: «Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý poukazuje ústava vo svojom čl. 17 ods. 2) nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu bola podložená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním.»

24. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

25. Ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi prvým upovedomením generálneho prokurátora a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Ústavný súd súčasne konštatuje, že sťažovateľ sa z dôvodov uvedených v podanej ústavnej sťažnosti domáha v podstate revízie postupu a určenia skutkových a právnych dôvodov, ktoré viedli orgány činné v trestnom konaní k ich posúdeniu podľa § 206 ods. 4 Trestného poriadku, teda k vzneseniu ďalšieho obvinenia sťažovateľovi, a to (v konečnom dôsledku) vo vzťahu k odobreniu takého postupu generálnym prokurátorom. Ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť

majú, a to prednostne, napr. všeobecné sudy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

27. Osobitne je potrebné uviesť, že vznesenie obvinenia je dôležitým procesným úkonom, pretože týmto úkonom sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, a súčasne sa určuje aj jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná pre postavenie obvineného pred súd, ako to je v prípade obžaloby. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sekundárne identifikoval aj prítomnosť dôvodu na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu označených práv druhým upovedomením generálnej prokuratúry:

29. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv druhým upovedomením generálnej prokuratúry o nevyhovení jeho návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní – uznesenia špeciálneho prokurátora, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti druhému uzneseniu prokurátora ÚŠP, ako aj jemu predchádzajúcim postupom. O opravnom prostriedku proti druhému uzneseniu prokurátora ÚŠP mal podľa jeho názoru rozhodovať sudca pre prípravné konanie, a nie nadriadený prokurátor. Rozhodnutie je nesprávne, lebo došlo k porušeniu prezumpcie nevinu.

30. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k postupu a druhému upovedomeniu generálneho prokurátora bližšie nereflektoval na jeho odôvodnenie, ale skôr pokračoval v argumentácii uvedenej v návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia z 10. januára 2022.

31. Účelom smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (ďalej len „smernica“) je posilnenie práva na spravodlivý proces v trestnom konaní stanovením spoločných minimálnych pravidiel ochrany procesných práv podozrivých a obvinených osôb týkajúcich sa určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na súdnom konaní s cieľom posilniť vzájomnú dôveru členských štátov vo svoje systémy trestného súdnictva, a tým uľahčiť vzájomné uznávanie rozhodnutí v trestných veciach.

32. V čl. 3 smernice sa členským štátom ukladá všeobecná povinnosť zabezpečiť, aby sa obvinené a podozrivé osoby považovali za nevinné, kým sa zákonným spôsobom nepreukáže ich vina.

33. V čl. 4 smernice sa členské štáty zaväzujú prijať také opatrenia, aby sa vo verejných vyhláseniach orgánov verejnej moci (resp. v súdnych rozhodnutiach mimo rozhodnutí o vine) takéto osoby neoznačovali za vinné. Podľa uvedeného ustanovenia tým nie sú dotknuté úkony prokuratúry, ktoré majú za cieľ dokázať vinu podozrivej alebo obvinenej osoby, ani predbežné rozhodnutia procesnej povahy, ktoré prijímu justičné alebo iné príslušné orgány a ktoré sú založené na podozrení alebo usvedčujúcich dôkazoch.

34. Napokon podľa čl. 10 ods. 1 smernice majú členské štáty povinnosť zabezpečiť, aby podozrivé a obvinené osoby mali účinné opravné prostriedky v prípade porušenia ich práv vyplývajúcich z tejto smernice.

35. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

36. Podľa čl. 48 ods. 1 charty každý, kto je obvinený, sa považuje za nevinného, kým jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom. Znenie čl. 6 ods. 2 dohovoru je takmer totožné.

37. K rešpektovaniu prezumpcie neviny sa ústavný súd vyjadril napríklad v uznesení sp. zn. III. ÚS 116/01, kde konštatoval, že rešpektovanie tohto princípu má zabezpečiť nielen súd v súdnom konaní, kde sa rozhoduje o vine, ale aj iné orgány činné v trestnom konaní, ktoré pôsobia v predsúdnom štádiu, tzv. prípravnom konaní (prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán; mutatis mutandis PL. ÚS 12/98). Neustrannosť a nezaujatosť prokurátora vytvára predpoklad na objektívne vyšetrovanie a zákonný postup v prípravnom konaní, ako aj rešpektovanie procesných práv obhajoby v danej fáze trestného konania. Uvedené atribúty sú dôležitými predpokladmi na zabezpečenie prezumpcie neviny v jej širšom chápaní, ktorá zároveň predstavuje ústavnú procesnú zásadu trestného konania (čl. 50 ods. 2 ústavy) a je nevyhnutne spojená aj so základnými procesnými garanciami spravodlivého konania (čl. 48 ods. 1 charty, čl. 6 ods. 2 dohovoru).

38. Účelom zásady prezumpcie neviny je chrániť každého, kto bol obvinený z trestného činu, pred vyslovením výroku o vine bez toho, aby bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom (rozsudok ESĽP vo veci Nölkenbockhoff v. Nemecko z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, bod 33). Jej hlavným účelom je chrániť obvineného pred akýmkoľvek súdnym rozhodnutím alebo inými výrokmi príslušných úradných osôb („State officials“), ktoré sa rovnajú vysloveniu jeho viny bez toho, aby bola táto predtým preukázaná v súlade so zákonom (rozsudok ESĽP vo veci Rushiti v. Rakúsko z 21. 3. 2000, č. 28389/95, bod 31). Z prezumpcie neviny tiež vyplýva, že žiadny štátny orgán nie je oprávnený vysloviť vinu či rozhodnúť o vine osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ešte pred tým, ako ju vyslovil príslušný súd právoplatným odsudzujúcim rozsudkom (PL. ÚS 12/98).

39. Podľa ESĽP treba robiť rozdiel medzi výrokmi, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia („a state of suspicion“). Prvé porušujú prezumpciu neviny, zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo bezchybné („unobjectionable“) v rôznych situáciách posudzovaných ESĽP (napr. Lutz v. Nemecko, rozsudok z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, bod 62; Leutscher v. Holandsko, rozsudok z 26. 3. 1996, č. 52/1994/499/581, bod 31).

40. Skutočnosť, že namietané výroky úradnej osoby porušujú prezumpciu neviny, má byť posudzovaná v kontexte osobitných okolností, za akých boli tieto výroky urobené (Daktaras v. Litva, bod 43; Adolf v. Rakúsko, rozsudok ESĽP z 26. 3. 1982, séria A, č. 49, body 36 až 41).

41. Sťažovateľ bližšie nešpecifikoval, prečo mala byť v jeho prípade neúčinná ochrana, ktorú mu poskytuje sťažnosť podľa Trestného poriadku, resp. v konkrétnom prípade, keď rozhodoval špeciálny prokurátor. Odkazoval len na právo EÚ z ktorého odvodzoval právo na súdny prieskum. Orgány prokuratúry mali vylúčiť vnútroštátnu úpravu (špeciálny prokurátor teda nemal rozhodnúť o sťažnosti proti druhému uzneseniu prokurátora ÚŠP) a vec mali postúpiť sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie o opravnom prostriedku.

42. Ústavný súd vychádza pri práve na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj pri zodpovedajúcom práve na spravodlivý proces, resp. práve na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty z predpokladu, že tieto práva nie sú absolútne (práva podľa čl. 46 ods. 1 sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré ho vykonávajú) a podliehajú obmedzeniam (podobne Súdny dvor Európskej únie napr. vo veci C-156/12 GREP GmbH, bod 39).

43. Obmedzenia však musia mať zákonný základ, čo je v tomto prípade splnené, keďže generálnym prokurátorom citované ustanovenia § 32 ods. 5 písm. b) Trestného poriadku v spojení s § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a § 4 ods. 3 zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov možno považovať za zákonný podklad na obmedzenie súdneho prieskumu rozhodnutí o vylúčení podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku. Súdny prieskum rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní je výnimkou (§ 185 ods. 5, § 191 Trestného poriadku) potvrdzujúcou všeobecne platné pravidlo o prokurátorovi ako pánovi sporu (*dominus litis*) v prípravnom konaní. Zároveň ide o výnimku z devolutívneho účinku opravného prostriedku, pretože súdy v trestnom konaní nie sú v pravom slova zmysle nadriadenými orgánmi voči orgánom činným v trestnom konaní, ale patria do oddelenej mocenskej sústavy vyznačujúcej sa nezávislosťou a nestrannosťou. Okrem toho existuje v Trestnom poriadku pomerne široko koncipovaný mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno dosiahnuť zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní.

44. Takéto rozdelenie úloh v trestnom konaní umožňuje orgánom činným v trestnom konaní sústrediť svoje prostriedky na efektívne stíhanie trestných činov. Jedným z prejavov, ako tento cieľ dosahujú, je aj samostatné rozhodovanie o rôznych otázkach, ktoré vznikajú v priebehu konania, a preto ak je v § 32 ods. 5 Trestného poriadku zverené konanie o sťažnosti proti rozhodnutiu prokurátora podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku do právomoci bezprostredne nadriadeného prokurátora, ústavný súd vzhľadom na samostatné postavenie prokuratúry a identifikovaný cieľ nemôže bez ďalšieho považovať za evidentné a neproporcionálne obmedzenie práva garantovaného čl. 47 charty odobrenie výsledku takéhoto rozhodovacieho postupu generálnym prokurátorom, resp. neuplatnenie zásady prednosti a účinnosti práva EÚ sťažovateľom požadovaným spôsobom.

45. Ústavná povinnosť poskytovať inú právnu ochranu je limitovaná v situácii, keď znenie aplikovaného právneho predpisu nepripúšťa alternatívy výkladu. Ústavne konformný výklad právnej normy (resp. výklad právnej normy vôbec) nemôže siahať tak ďaleko, aby sa dostal do rozporu so znením, resp. so zmyslom vykladaného normatívneho textu [výklad *contra legem* (napr. *mutatis mutandis* II. ÚS 244/09)]. Je povinnosťou orgánov verejnej moci v situácii, keď právny predpis dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne konformný a druhý ústavne nekonformný), vykladať právny predpis spôsobom ústavne konformným. Táto ústavná povinnosť orgánov verejnej moci sa však nedá použiť vtedy, keď jednoznačné znenie normatívneho textu vylučuje jeho interpretáciu iným spôsobom. V takom prípade by totiž odlišné ponímanie normatívneho textu bolo treba považovať za prejav arbitrárnosti (*mutatis mutandis* I. ÚS 338/06).

46. Generálny prokurátor návrhu sťažovateľa nevyhovел s jasným odôvodnením pravidiel príslušnosti rozhodovania o sťažnosti proti označenému druhu rozhodnutí. Generálny prokurátor uplatnil štandardné metódy interpretácie právnych noriem, rešpektujúc ich účel, znenie, ako aj relevantný procesný kontext. Práve v dôsledku sťažovateľom navrhovaného postupu by mohlo dôjsť k neposkytnutiu inej právnej ochrany, pretože by sa prokuratúra zbavila zákonnej povinnosti rozhodnúť o opravnom prostriedku. Ústavný súd nezistil ani zásah do samotnej podstaty práva

na účinný prostriedok nápravy, pretože sťažovateľ môže námietku o nedostatkoch prípravného konania namietať práve pred súdom, v tomto prípade špecializovaným súdom, ktorému bola obžaloba doručená 15. februára 2022 a ktorý *ex officio* rozhoduje pri predbežnom prejednaní obžaloby o závažných porušeníach práva na obhajobu v prípravnom konaní s konzekvenciou odmietnutia obžaloby a vrátenia veci prokurátorovi.

47. Súdny príslušný na konanie v trestnej veci sťažovateľa po prípadnom podaní obžaloby pritom spĺňajú požiadavky kladené na nezávislý súdny orgán (súd) v zmysle práva EÚ (porovnaj napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 17. 9. 1997 vo veci C-54/96, Dorsch Consult Ingenieurgesellschaft mbH proti Bundesbaugesellschaft Berlin mbH, bod 23). Zároveň sú oprávnené aj povinné v rámci posúdenia zákonnosti konania predchádzajúceho podaniu obžaloby z hľadiska vylúčenia závažných procesných pochybení (konania a rozhodovania vylúčeného orgánu alebo podstatného porušenia práv obhajoby) poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa ako obvineného v trestnom konaní zaručeným ústavou, kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou a v prípade práv zaručených právom EÚ aj chartou.

48. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje limity jeho možností korigovať jednotlivé pochybenia orgánov predsúdneho konania (pozri bod 26). V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým v konaní pred všeobecnými súdmi. Uvedená právomoc všeobecných trestných súdov predchádza právomoci ústavného súdu, a to s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými.

49. V prípade sťažovateľa ústavný súd nezistil také okolnosti (výnimky), ktoré by odôvodňovali ingerenciu ústavného súdu a uplatnenie jeho právomoci v skoršom štádiu trestného konania.

50. Sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 660/2022 argumentoval, že žiadne ustanovenie Trestného poriadku nelimituje podanie námietky zaujatosti proti prokurátorovi v závislosti od štádia trestného konania, osobitne ho nelimituje len na fázu prípravného konania, potreba nezaujatosti prokurátora pretrváva počas celého trestného konania vrátane konania pred súdom. Rovnako uviedol, že tieto skutočnosti môžu byť dôvodom na zrušenie prvostupňového rozhodnutia s odkazom na § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, resp. potenciálne zakladajú aj samostatný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) a e) Trestného poriadku, a preto aj v tejto veci ústavný súd považuje názor sťažovateľa o neposkytnutí účinnej súdnej ochrany za predčasný. Námietku môže ďalej sťažovateľ vzniesť v konaní pred súdom.

51. Nedôvodný je odkaz na právny záver ústavného súdu vyslovený vo veci sp. zn. III. ÚS 456/2021. Rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú ústavný súd v tomto rozhodnutí konštatoval porušenie práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 47 charty, bolo, že slovenský právny poriadok v žiadnom štádiu trestného konania obvinenému neumožňuje súdny prieskum namietaných podmienok výkonu väzby. Naproti tomu vo veci sťažovateľa mu Trestný poriadok umožňuje naprieč celým trestným konaním, no najmä práve v konaní pred súdom, namietať, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. To je podstatnou odlišnosťou, pre ktorú nemožno aplikovať závery

rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 456/2021 o porušení práva podľa čl. 47 charty aj na namietaný postup a upovedomenie generálneho prokurátora.

52. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého upovedomenia konštatuje, že sťažovateľ dostal na svoju druhú námietku týkajúcu sa neprípustného zásahu do svojho práva na prezumpciu neviny dostatočnú a presvedčivú odpoveď. Opakované poukazovanie na význam slova príživník alebo príživníctvo či poukazovanie na trestnoprávnu konotáciu v slovenskej právnej kultúre nie sú dostatočné na spôsobilé ústavnoprávne spochybnenie odpovede poskytnutej mu generálnym prokurátorom v druhom upovedomení. Kontext, v akom namietaný výrok odznel (písomné podanie prokurátora ÚŠP adresované sudcovi pre prípravné konanie), skutočnosť, že išlo o jedno vyjadrenie v rámci celého podania, ktorým bolo navrhované predĺženie väzby, ako aj samotné znenie namietaného výroku (prokurátor ÚŠP kvalifikoval v závere použité sloveso „[sa] priživoval“ slovnými spojeniami ako „zjednodušene možno uviesť“, či „aktuálne výsledky dokazovania umožňujú vysloviť záver...“) podľa názoru ústavného súdu boli síce stručne, ale napriek tomu dostatočným spôsobom zohľadnené v odôvodnení druhého upovedomenia (prokurátor ÚŠP nešiel nad rámec toho, čo bolo potrebné na akceptovanie jeho návrhu na predĺženie lehoty väzby, išlo o hodnotiaci úsudok o posudzovanom konaní sťažovateľa vyplývajúci z aktuálneho dokazovania). Ako sám sťažovateľ uznáva, príživníctvo nie je viac ako 30 rokov trestným činom. Ústavný súd však nevidí len z dôvodu použitia slovesa „priživovať sa“, ktoré je vskutku vo význame živiť sa z cudzej práce pejoratívom, neprípustné vyslovenie viny zo žiadneho zo stíhaných trestných činov. Ani pri izolovanom posudzovaní namietaného výroku ústavný súd nezistil presah do osobnej roviny, ako to naznačuje sťažovateľ, ale skôr odkazovanie na konanie sťažovateľa.

53. Vzhľadom na tieto zistenia ústavný súd nedospel k záveru, že existuje príčinná súvislosť medzi označenými právami a druhým upovedomením (resp. postupom generálnej prokuratúry, ktorý mu predchádzal) umožňujúca po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 2 dohovoru, čl. 47 a 48 ods. 1 charty. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti tiež odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

54. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu